

Het HHS – stand van zaken

Wat is er de laatste tijd aan het seminarie gebeurd? We hebben voor het eerst onze zomerconferentie gehad. Een kostbaar moment in ons academisch bestaan, waarin we elkaar ontmoeten en onze levens in diverse opzichten met elkaar delen. Op onze website is daarover een inhoudelijk verslag te vinden; de teksten van de twee lezingen en een samenvatting van de derde lezing zijn in deze editie van Kerux opgenomen.

Met de aanvang van het academisch jaar zijn de colleges weer fysiek geworden; na een jaar van digitale colleges een bijzonder moment. Hoewel digitale colleges als zodanig niet onmogelijk zijn, missen we een stuk contact, ook over de diepe dingen waarover we in de colleges spreken. We zijn nu eenmaal geen ratio's, maar complete mensen, die met ons hele bestaan deelnemen aan echte ontmoeting en echt gesprek van hart tot hart. Als ik dit schrijf (11 november) is het de vraag hoelang dit zo kan blijven, gezien het toenemend aantal besmettingen in onze samenleving.

Een belangrijke zaak waar we mee bezig zijn, betreft het rapport van de werkgroep na 15 jaar HHS aan de VU. Daar zijn diverse punten van aandacht en aanbeveling uit voortgekomen. Voor de zomervakantie, in de vakantie en daarna zijn collega Hoek en ik samen met een team vanuit de faculteit bezig geweest om te onderzoeken of er een update van ons HHS-programma mogelijk is dat beter aan onze doelstelling beantwoordt dan het bestaande programma en zelfs beter dan het oorspronkelijke programma van 2005. Dan gaat het vooral om meer aandacht voor exegese, alsmede aandacht voor het ambt en voor retorica bijvoorbeeld. Er ligt momenteel een voorstel dat in deze doelstelling beoogt te voorzien. Op dit moment wordt dat besproken met de commissie opleiding en vorming enerzijds en het breed moderamen van de synode anderzijds.

Een andere ontwikkeling betreft de evaluatie van de lumpsum-regeling. In 2017 heeft het ministerie van onderwijs en wetenschappen ervoor gekozen om via de VU een bedrag ter beschikking te stellen om te voorzien in de academische opleiding van voorgangers in diverse religieuze gemeenschappen. Via deze regeling kon het HHS ook participeren in (gedeeltelijke) financiering door de overheid.

In de lumpsum-regeling was ook opgenomen dat er na vijf jaar een evaluatie zou plaatshebben om te bezien of en hoe deze regeling verder zou gaan. Er is een interne evaluatie uitgevoerd door een intern contactpersoon, er is een interne evaluatie uitgevoerd door iemand van buiten en er wacht nog een evaluatie vanuit de overheid. Gisteren (10 november) was er juist een gezamenlijke bespreking van de tweede evaluatie. Deze evaluatie gaf een goed overzicht over het gebeuren aan de VU, de knelpunten en de mogelijkheden.

Momenteel volg ik een conferentie over Bavinck naar aanleiding van zijn overlijden honderd jaar geleden. Het is indrukwekkend hoe sinds de Engelse vertaling van zijn dogmatiek er over de hele wereld vertalingen beschikbaar zijn gekomen: in het Spaans, Koreaans, Chinees, etc. Er komen interessante lezingen voorbij over details en ontwikkelingen in zijn theologie. Ook de spanningen in zijn theologie worden aangewezen. Bavinck worstelde met de verhouding tussen orthodoxie en de moderne cultuur.

Bavinck was reeds jong gegrepen door deze vragen. Het is treffend dat de jonge student Bavinck er na één jaar studie aan de kerkelijke opleiding van zijn denominatie in Kampen voor koos om in het liberale Leiden te gaan studeren. Hij wilde echt weten waar het in de moderne cultuur om ging. Wie zijn *Gereformeerde Dogmatiek* bestudeert, ziet dat hij voortdurend in gesprek is met de ontwikkelingen in zijn tijd en zich afvraagt hoe hij de klassieke theologie in zijn tijd moet verantwoorden en ontwikkelen. Theologie is dus geen

tijdloze zaak. Dat geldt ook voor onze prediking. Om onze tijdgenoten werkelijk te bereiken, moeten we de ander ook echt kennen. Dat mag ons inspireren om het boek van de schriftuur te lezen, het boek van ons eigen hart en het boek van onze cultuur, om zo Gods spreken vandaag te horen en te verkondigen.

Bavinck begon niet overmoedig aan zijn studie in Leiden. Hij wist hoe hij alleen staande kon blijven door Gods genade. Ook dit mag ons inspireren om te beseffen hoe afhankelijk we zijn. Wij zijn niet aan onszelf toevertrouwd en we hebben een dwaalziek hart. Dat leert ons de waarheid van Gods Woord te waarderen als het hoogste goed.

W. van Vlastuin